

Prædiken til påskedag

”Hvem skal vælte os stenen fra graven?”

Sådan spørger de tre kvinder Maria Magdalene, Maria og Salomo hinanden påskemorgen på vejen ud til Jesu grav.

De så Jesus udånde. De var med, da hans døde krop i hast i nattens mørke blev gravlagt, og nu påskemorgen går de derud til graven med deres salver.

De vil, som det er skik og brug, salve den døde krop. De vil råde bod på nattens forsømmelse. Deres ven skal have en ordentlig begravelse.

Den største udfordring for de tre kvinder på deres vej i daggryet er nu konkret den, hvordan de får den sten væltet til

side, som er sat foran den gravhule, hvor Jesu døde legeme ligger begravet.

Men de behøver ikke bekymre sig.

Påske er, at da de tre kvinder kommer derud er stenen væltet fra.

Gud selv har væltet stenen fra, og Kristus er opstanden.

De tre kvinder går derud for at værne Jesu krop og måske også dermed for at fæstne ham i deres egen erindring.

Jesus er død, men hans døde krop og mindet om ham, vil de bevare.

Hør i kvindernes spørgsmål og i deres handling en menneskelig længsel efter og ønske om at forbinde ens eget liv med det dybeste i tilværelsen.

Et ønske om at holde fast i det, som betyder noget i vores tilværelsen:

”Lad det fællesskab, vi har delt og deler, ikke blot smuldre væk”. ”Kan tiden ikke stå stille blot en stund”. ”Lad øjeblikket vare ved mellem dig og mig”. ”Lad ikke døden få det sidste ord”.

Alt det hører jeg egentlig ligge gemt i de tre kvinders spørgsmål og handling. En længsel, vi vel godt kan genkende fra vores eget liv og liv med hinanden.

De tre kvinder kommer imidlertid aldrig til at salve den døde krop, men det gør heller ikke noget. Påske er – og det er det, vi hører i evangeliet i dag - at vi ikke skal lade os nøje med død, begravelse og kirkegårde.

Vores liv og liv med hinanden kan og skal ikke kun gøres op i den række af afsked,

vi tager, og i den sorg og det savn, som mærker os i vores liv. For påske er, at graven er tom, Kristus er opstået fra de døde og kommer os lyslevende imøde. Det er virkelig ikke døden, som får det sidste ord.

α

”Hvem skal vælte os stenen fra graven?”

Sådan spørger de tre kvinder Maria Magdalene, Maria og Salomo hinanden på vejen ud til Jesu grav påskemorgen.

Bag dette spørgsmål ligger så også den erkendelse, at kvinderne ved, at de ikke selv kan skubbe stenen fra graven.

Det handler ikke kun om, hvorvidt de har kræfter nok, men om den indrømmelse, at vi mennesker ikke selv kan jævne afstanden mellem levende og døde.

Død er forbundet med sorg, fordi den sætter afstand, og vi undgår som mennesker ikke at må bære på savnet af dem, vi har mistet.

Vi kaster således lange skygger, og der står sten både foran os og bagved os, som vi ikke kan flytte eller skubbe til side selv.

Vi kan f.eks. søge nok så megen harmoni og balance, søge at finde ro i os selv, men den holder sjældent så længe.

Der er noget i livets grundvilkår, noget i vores hjerte, som aldrig helt kan finde ro. En utålmodighed med os selv og med andre; en tørke i os, som vi ikke selv kan fylde, og en sult, som vi ikke selv kan stille.

Påske er så her forkyndelsen af, at stenen er væltet til side, ja at alle disse sten kan skubbes til side. Ikke ved vores egen fysiske kraft eller pga af en indre mental styrke i os.

Det er ikke din stoiske ro, som kan flytte bjerge. Det kan derimod troen.

Og påskemorgens melding er klar: Du er ikke overladt til dig selv og dine egne kræfter. Gud selv har væltet stenen til side, for Kristus er opstanden.

Så lev ud af den lettelse og den frisættelse, som påskebudskabet bringer os.

Vær ikke bekymret.

Påske er at vi ikke blot er sat i livets trummerum, ikke kun lever i en verden af restriktioner, af regler og grænser, af stene sat foran os.

Vi lever nu og her som Guds elskede mennesker, lige her i vores skrøbelige livet

Og vi har nu intet at frygte, men alt at håbe på. I Jesu navn Amen.